# Hồi thứ bốn mươi ba
# Chung hậu đổi lốt trong cung
# Trương phi vong than trước điện

Khi vua tôi hai nước yến ẩm vui say, kế đâu mặt trời đã xế về tây. Yến thừa tướng đánh tay toán quẻ thì biết nương nương với thiên tử có ba đêm an ái, nên bước ra tâu rằng:

– Mặt trời đã gác núi, tiệc rượu cũng đã mãn rồi, chúng tôi phải từ lui, xin thánh hoàng định đoạt.

Tuyên Vương nhậm tâu, lại truyền cho Yến Anh rước vợ chồng Triệu vương và văn võ bá quan tới nơi hành dinh yên nghỉ.

Nói về Tuyên Vương bị vây trong Đàm thành tới nay đã hơn ba tháng, lửa dục phừng phừng mùi xuân vắng vẻ, cung nga thế nữ chẳng thấy một người, đương lúc rượu say mơ màng giấc điệp.

Còn Chung hậu ra sau hoa viên ngoạn cảnh, thấy bóng trăng thêm động lòng, chữ vợ chồng đồng tịch đồng sàng, chín thu chẳng chút tình ân ái. Suy đi nghĩ lại thêm tủi phận mình, nếu không công trận với triều đình thì thiên tử cũng thị mình như hành khách, niềm tâm sự biết cùng ai biện bạch, oán khí xung thấu tới từng mây.

Đương khi Lê Sơn thánh mẫu ngồi trên liên đài, thấy oán khí liền đánh tay rõ biết cũng vì Tề vương ác nghiệt, hiềm Chung nương nương diện mạo xấu xí nên vợ chồng loan phụng chẳng hòa, khiến cho gã ưu sầu oán trách. Nghĩ rồi bèn đòi Nguyệt lão thần tới bảo rằng:

– Ta phiền Tinh Quân đem cái dạ dung xoa này đằng vân tới Đàm thành mà làm như vầy... như vầy...

Nguyệt lão vâng lệnh, đằng vân tới Đàm thành. Vừa khi Chung hậu ngồi dưới bóng trăng xem hoa đua nở, bỗng thấy một đám tường vân, giữa không trung bay xuống một tờ giản thiếp rõ ràng, Chung nương nương lượm lấy vội vàng thấy có mấy câu thi như vầy:

**Ta là thần nguyệt lão,**

**Vâng thánh chỉ tới đây,**

**Đưa bảo xoa cho mượn,**

**Múa hát lại vui say.**

**Ba đêm đều đổi lốt,**

**Loan phụng thảo sum vầy,**

**Long thai trời cho sẵn,**

**Mai sau trổ anh tài.**

Khi Chung hậu coi hết bài thơ bèn quỳ xuống lạy tạ ơn. Nguyệt lão tức thì sa xuống giữa hoa viên, đưa cho Chung hậu một đôi bông dạ dung với hai cái ly bằng ngọc và dặn rằng:

– Ta vâng lệnh Lê Sơn thánh mẫu đưa tiên bảo xuống cho Tinh Quân. Đôi bông này ban đêm thì giắt vào trong mái tóc, ban ngày thì cất nó đi, hình dung biến đổi tức thì, chẳng khác chi tiên Quảng Hàn giáng thế. Còn cặp ly này cũng là vật quý, hễ để lên bàn thì đu đồ hải vị sơn trân, lại thêm thế nữ ca xang múa hát, cuộc yên lạc vầy đoàn giai ngẫu.

Chung hậu tiếp lấy tạ ơn rồi nguyệt lão đằng vân bay mất.

Khi đó Chung hậu làm y như phép, bước vào cung, để cặp ly lên trên bàn, bèn thấy tám thế nữ ca xang, hổ tiên nhạc du dương inh ỏi. Tuyên Vương giật mình thức dậy, bước vào nơi hậu cung, thấy Chung hậu còn ngồi trên ghế, hình dung tươi tốt, diện mạo khác xưa, mày liễu má đào, hoa nhường nguyệt thẹn, lại có cung nga thế nữ dâng rượu, đàn ca, hai hàng múa hát tưng bừng inh ỏi.

Tuyên Vương thấy vậy lòng mình phơi phới, hẳn khác như trời đại hạn mà gặp mưa rào, thỏa tình khuya sớm ước ao, ấp mận ôm đào gác nguyệt.

Lúc này Tuyên Vương rượu đã xoàng xoàng, bèn nắm tay Chung hậu dắt vào trong loan cung, chúng thể nữ xem thấy đi mất hết. Chung hậu mới tâu rằng:

– Chỗ này chẳng phải Chiêu Dương điện, vợ chồng ân ái không nên, và lại thần thiếp diện mạo xấu xì, sao cho bằng Trương Thúy Vân với Yến Bình công chúa.

Tuyên Vương nói:

– Ngự thê đừng chấp nhất, cô gia đã biết rồi, ngàn vàng không chuộc một lời, thất tịch đã thành giai hội.

Chung hậu cũng không phương từ chối, dắt tay nhau bước tới màn loan. Hải đường mừng được mưa xuân, ân vũ lộ đã thỏa tình thần nữ. Vui dài đêm vắn, trời đã hừng đông, Tuyên Vương sửa soạn lâm triều còn Chung hậu giấu hết những đồ tiên báu.

Khi Tuyên Vương lâm điện, văn võ triều bái xong, Chung hậu cũng ra ngự chính. Tuyên Vương ngó thấy Chung hậu hình dung chẳng khác xưa, mới nghĩ thầm rằng: Ngự thê hồi hôm sao chẳng khác bồng lai tiên nữ, bây giờ như Thập Diện dạ xoa, hay là đương khi mình say rượu ngà ngà, con mắt ngó chớp lòa chẳng thấy.

Kế đó vợ chồng Triệu vương, Lạn Tương Như, và Liêm Pha tới triều kiến. Chung hậu phân ngôi tân chủ mời ngồi rồi truyền quan dọn yến tiệc thiết đãi. Rượu được vài tuần, Chung hậu nói với Triệu vương rằng:

– Nay ai gia tha cho ba năm tấn cống, trở về sửa sang trị nước nhà. Từ đây Tề, Triệu giao hòa nghĩ thuần xỉ tình sui gia hai nước.

Triệu vương cảm tạ. Chung hậu lại kêu Liêm Pha nói rằng:

– Vợ chồng tướng quân phò giá hồi quốc, phải hết lòng ngay mà tá trợ quốc quân, đồ trân châu này ta để làm tin, ấy vật mọn dùng làm sính lễ.

Hai vợ chồng Liêm Pha nhận lấy báu vật giao hết cho gia tướng cắt đặt hẳn hòi. Chung hậu lại kêu Điền Côn dặn rằng:

– Vương nhi phải theo Liêm nguyên soái tới Hàng Đan lựa ngày lành thành thân, dây cát đằng vương cấn tình ân, duyên túc thế Châu, Trần hai họ.

Điền Côn cúi đầu lạy tạ. Tiệc vừa tàn thì cũng đã hoàng hôn, vua tôi Triệu vương từ giã bá quan trở lui về nước. Còn Tuyên Vương lui vào Hồi long điện, Chung hậu nhập hậu cung, nhớ lời nguyệt lão tơ hồng cho vợ chồng ba đêm ân ái, mới đem dạ dung xoa gắn lên mái tóc và lấy hai cái ly ngọc để trên bàn, thấy tám thể nữ ca xang cùng đủ mọi đồ yến tiệc.

Khi ấy Tuyên Vương nghe tiếng đàn ca xướng hát lại lò mò đi tới hậu cung, thấy nương nương lịch sự vô cùng, cũng chẳng khác tiên bồng giáng thế. Chung hậu xem thấy rước mời nơi long ỷ, bọn cung nga dâng rượu vài tuần.

Tuyên Vương uống đã say mềm, rồi vợ chồng dắt nhau vào phụng trướng, cuộc hành lạc vẫy vùng phỉ chí, chữ phong lưu một giấc thừa hoan, Tề triều cơ nghiệp giang sơn, tinh tú đã ứng vào mộng mị.

Đây nói về một ngày nhằm tiết lương thần, chư vị Tinh Quân về chầu Ngọc Đế. Sau khi triều bái xong, Ngọc Hoàng mới phán rằng:

– Thái Bạch Kim Tinh! Nay ta sai ngươi xuống hạ giới đầu thai làm con của Mao Đoan tinh, tới Hoài Nam phủ mới sinh, bỏ giữa đất không ai nuôi nấng, người dân dã đem về cấp dưỡng, ngự úy gọi là Điền Đan, đợi đến hội Tương Giang trận thượng cứu nạn, mười hai tuổi mẹ con mới được gặp.

Ngọc Đế phán rồi lại sai Thổ địa thần đi dẫn lộ, hai vị đều từ tạ lui ra, đằng vân bay tới Đàm thành trong giây lát.

Khi ấy Chung hậu còn đang giấc điệp mơ màng, bỗng thấy có một người tới nói rằng:

– Ta là Thổ địa thần đưa Tinh Quân xuống làm thái tử đông cung. Nương nương tua khác bằng lòng, bổn phận phải về trời phục chỉ.

Nói rồi biến mất, kế nghe trống điểm canh năm. Chung hậu giật mình thức dậy thì trời đã sáng, vội vàng đem giấu đôi bông dạ dung, kêu Tuyên Vương dậy lâm triều thị chính. Kế thấy văn võ bá quan thảy đều đến chầu đủ mặt. Yến Anh liền bước ra tâu rằng:

– Mừng thánh thượng muộn năm khương kiết, nay giang sơn nối nghiệp có người. Nương nương đã ứng mộng long thai, thái tử tất sinh tài hổ phục.

Tuyên Vương nói:

– Hoài thần hay bá láp, khéo kiếm chuyện cười ta, phải đánh chết lão già này, kẻo mà hay sinh sự.

Nói rồi liền truyền bãi chầu, văn võ lui về an nghỉ.

Đây nhắc lại từ khi Chung hậu giải vây để nhập thành tới nay đã được ba ngày, bữa nay mới sai quan khao thưởng quân sĩ và dỗ an dân thứ xong thì trời đã tối, Chung hậu lại vâng lời nguyệt lão, làm như vậy cho đủ ba đêm. Ấy là: Sắt kia vào lửa cũng mềm, huống chi kẻ tục người tiên trong đời.

Rạng ngày sau, Chung hậu tâu với Tuyên Vương rằng:

– Nay tai nạn của bệ hạ đã hết rồi, vậy xin ngự giá hồi triều, ngõ hầu sửa sang chính nước.

Tuyên Vương nhậm tấu, liền truyền cho Điền Năng sửa sang nghi vệ mà hộ giá trở về Lâm Tri, lại đòi quan huyện ở Đàm thành tới gia thăng tam cấp, còn bá tính tha thuế một năm, như ai có hư cửa hại nhà, cấp thêm cho tiền bạc. Phân phát xong, bắn ba tiếng pháo, vợ chồng lên xe, bá quan đều theo hộ giá trở về Lâm Tri.

Đây nhắc lại nhiếp chính lão vương là Điền Dưỡng đương lúc lâm triều có quan huỳnh môn vào tâu rằng:

– Quân sư làm kế khổ nhục, tới Thường Sơn cầu viện Chung nương nương, người hiệp với Đông Lộ vương kéo binh về Đàm thành đã thu phục được Triệu vương. Nay đã ban sư trở về nước, cách Lâm Tri chẳng có bao xa, xin tâu với vương gia ngõ hầu xuất thành nghinh tiếp.

Điền Dưỡng cả mừng, liền truyền cho văn võ triều thần ra khỏi thành tiếp rước. Khi đã tới nơi, Điền Dưỡng quỳ xuống bên đường, Tuyên Vương nổi giận mắng rằng:

– Lão già kia! Quả nhân có cừu hận gì với ngươi mà ngươi chỉ cho Liêm Pha đến đánh thành vây khốn? Đao phủ quân đâu? Bắt lão già ra chém đầu cho biết mặt.

Quân đao phủ vâng lệnh áp lại trói Điền Dưỡng mà dẫn đi. Yến Anh lật đật chạy tới tâu rằng:

– Muôn tâu bệ hạ! Sự ấy chẳng phải tự lão vương gia. Vì lúc bệ hạ thấy điềm chiêm bao thì ngu thần đã biết có Triệu binh tới đánh, bởi vậy ngu thần mới tâu bệ hạ tới Đàm thành mà tị nạn trăm ngày. Ngu thần có viết tờ cẩm nang lưu lại, bảo lão vương gia y theo mật kế, ấy là tai nạn của bệ hạ chứ chẳng phải lỗi nơi ai. Khi Triệu vương dẫn công chúa Yên Bình, nhu thần đã đôi ba lần can gián.

Tuyên Vương nhớ lại sự mình làm quấy, liền truyền quân mở trói cho lão vương, rồi hai chú cháu trò chuyện với nhau đi thẳng về Lâm Tri báu điện.

Khi vợ chồng Tuyên Vương về tới ngự nơi Kim Loan điện, văn võ triều thần và tam cung lục viện, thảy đều tới triều kiến thiên tử cùng Chung nương nương. Tây cung là Trương phi cũng tới triều bái. Khi ấy Chung hậu ngó thấy mặt Trương phi, bụng sôi sục sục, mặt đỏ phừng phừng, đứng dậy níu long bào của Tuyên Vương mà nói rằng:

– Thiên tử! Đàm thành bị khốn, ai gia thu phục Liêm Pha, nay đà an nước an nhà, sự cừu hận bỏ qua không được. Muôn tâu thiên tử! Vậy chớ lửa đốt lãnh cung hôm nọ, chủ mưu bởi tại nơi ai? Xin thiên tử tỏ thật tên người, giao cho văn võ liệu bài công đoán.

Tuyên Vương nghẹn họng, không biết tính lẽ nào, giây lâu mới nói:

– Ngự thê ơi, việc đã lâu ngà, trẫm không còn nhớ.

Chung hậu lại hỏi Yến Anh rằng:

– Quân sư là một người toán quẻ rất hay, vậy có biết ai không xin hãy nói.

Yến Anh quỳ tâu:

– Chuyện phóng hỏa lãnh cung hỏi nơi thiên tử, ngu thần dầu biết cũng không dám tỏ bày.

Chung hậu nổi nóng chỉ mặt Trương phi nói rằng:

– Mày là đồ nghiệt súc! Sao dám mưu toan ám hại ai gia. Đao phủ hãy bắt nó cho ta, mau phân thây thành muôn đoạn.

Yến Anh khi ấy bước lại tâu rằng:

– Xin nương nương bớt giận, sự đó cũng đã lâu rồi, xin nhậm lời ngu thần sở tấu, đánh đòn Trương phi cũng đủ còn sự chém xin dung.

Chung hậu y lời, liền truyền cho quân ngự lâm đè Trương phi xuống giữa sân chầu mà đánh bốn chục roi, máu chảy dầm dề, rên la inh ỏi. Không dè lúc ấy Trương phi đã tới số, thở ra một tiếng mà đi xuôi. Yến Anh lật đật quỳ xuống tâu bày:

– Tây cung hồn đã về chín suối.

Tuyên Vương nghe nói té xỉu xuống ngai rồng. Văn võ bá quan kêu cứu giây lâu mới tỉnh, bèn thở ra thở vào lụy tuôn rơi lai láng! Rồi chỉ mặt Chung hậu mà mắng rằng:

– Mày là loài ác nghiệt, dám khi dễ phép triều đình. Nay Tây cung đến triều kiến quả nhân, mày lại đến khiến đánh người bỏ mạng. Trị điện tướng quân đâu? Bắt con xú phụ trói lại lập tức.

Quân ngự lâm vừa muốn động thủ, Chung hậu cầm Định Tề đao vung lên tâu rằng:

– Thần thiếp chẳng phải đành lòng phi nghĩa, tại Trương phi ở dạ bất nhân, như hôm trung thu đem lửa lại đốt lãnh cung, nếu nhằm người khác sao toàn tính mạng. Tới nay

chúa thượng Đàm thành bị nạn, lấy ai cứu giá về đây? Thánh hoàng chẳng suy xét gian nguy, thần hậu cũng cam lòng phản quốc.

Nói rồi cầm đao đi thẳng ra Ngọ Môn. Yến Anh lật đật quỳ xuống tâu rằng:

– Muôn tâu bệ hạ! Xin suy đi xét lại, nếu Chung hậu đem lòng tạo phản thì Tề quốc thuộc về tay người.Thánh hoàng nếu chẳng nghe lời, xin chém ngu thần trước mới đành dạ.

Tuyên Vương nói:

– Tiên sinh ôi! Một tay con xú phụ giết chết ba người, bây giờ trong tam cung lục viện không ai, khiến trẫm những đêm ngày phiền muộn.

Yến Anh nghe vua đòi vợ gấp, túng thế phải tâu bừa rằng:

– Tôi hồi hôm xem thiên tượng thấy Trương phi đã tới ngày tận số. Nay có một sao Thủy tinh sáng ngời, ắt có kẻ hơn người tài sắc. Nay thánh thượng trất lương Chung hậu, rồi sai người đi kén mỹ nhân, ấy là kế vẹn toàn mà an nước lợi nhà.

Tuyên Vương cả đẹp, liền hối Yến Anh chạy theo ra Ngọ Môn mà thỉnh Chung hậu trở vào. Tuyên Vương mới phán rằng:

– Nay cô gia tha tội, phải phạt bổng ngự thê ba năm.

Chung hậu cúi đầu vâng chịu, rồi đi thẳng về Chiêu Dương cung. Kế đó, Tuyên Vương sai quan Lễ bộ tẩm liệm thi hài Trương phi liệu bề an táng.